

คำวินิจฉัยของ นายจิระ บุญพจนสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๓/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

กรณีสืบเนื่องจาก บริษัท บางกอกแคปปิตอลเวนเจอร์ จำกัด เป็นโจทก์ ฟ้องนายอนุชา แสงภักดี ที่ ๑ นายชนัท มะโนคำ ที่ ๒ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดลำปาง ในความผิดฐานโอนสิทธิเรียกร้องเช่าซื้อ ค้ำประกัน และเรียกค่าเสียหาย เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๔ สรุปความว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ส่วนจำเลยที่ ๑ ได้เช่าซื้อรถยนต์จากบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด โดยมีจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกัน ยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมกับจำเลยที่ ๑

ต่อมากระทรวงการคลังมีคำสั่งระงับการดำเนินกิจการของบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด และอยู่ระหว่างการชำระบัญชีโดยมีองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) เป็นผู้ดำเนินการแทนบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด โจทก์ได้เช่าซื้อทรัพย์สินประเภทสัญญาเช่าซื้อของบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด จึงได้รับโอนสิทธิเรียกร้องของบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด มาทั้งหมดตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตริ เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ค่าเช่าซื้อให้แก่บริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด เกินกว่า ๒ งวดติดต่อกันอันเป็นการผิดสัญญาโจทก์ในฐานะผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวได้ติดตามทวงถาม แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉยโจทก์จึงฟ้องร้องดำเนินคดีให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันส่งมอบรถยนต์คันที่เช่าซื้อคืนในสภาพเรียบร้อยใช้งานได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาเป็นเงินจำนวน ๓๕๕,๗๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จพร้อมทั้งให้ร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหายจำนวน ๑๒๑,๘๐๐ บาท และค่าเสียหายอีกเดือนละ ๕,๓๕๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะส่งมอบหรือใช้ราคาแทนจนครบถ้วน

จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การว่า จำเลยทั้งสองไม่ได้รับหนังสือการโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด กับโจทก์ และจำเลยทั้งสองไม่ได้ทำหนังสือยินยอมกับการโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าว การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง

จำเลยทั้งสองได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดลำปาง ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ บัญญัติว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่นให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล และมีได้มีผลบังคับเป็นการทั่วไป และมุ่งหมายใช้บังคับเพียงกรณีเดียวคือ เฉพาะการโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการเพียงไม่กี่รายรวมถึงบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด กับโจทก์เท่านั้น ซึ่งเป็นกรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ขอให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญตีความ

ศาลจังหวัดลำปาง โดยสำนักงานศาลยุติธรรมพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวอยู่ในบังคับของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง จึงส่งเรื่องมาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

พิเคราะห์แล้ว ตามคำร้องลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ผู้ร้องยื่นต่อศาลจังหวัดลำปาง ขอให้ศาลจังหวัดลำปางส่งศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย อ้างเหตุพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ว่าเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล และมีได้มีผลบังคับเป็นการทั่วไป และมุ่งหมายใช้บังคับเพียงกรณีเดียวคือ เฉพาะการโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการเพียงไม่กี่ราย รวมถึงบริษัทเงินทุนไทยธำรง จำกัด กับโจทก์เท่านั้น ซึ่งเป็นกรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

๑๕๕”

เห็นว่า การที่จะเข้าข้อห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่งและวรรคสองดังกล่าว ต้องเป็นกรณีที่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตาม “ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้” กรณีคดีนี้ไม่มีบทบัญญัติ

แห่งรัฐธรรมนูญรับรองในเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้องหรือเรื่องการบอกกล่าวการโอนสิทธิไว้แต่ประการใด ทั้งการที่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ (ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภามีมติอนุมัติแล้วและมีผลใช้บังคับเป็นพระราชบัญญัติ) กำหนดว่าการโอนสิทธิเรียกร้องไปยัง สถาบันการเงินกระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ เป็นกรณีกฎหมายพิเศษ ยกเว้นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ซึ่งเป็น กฎหมายทั่วไปย่อมกระทำได้ ไม่มีกรณีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕ ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง แต่ประการใด

อาศัยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕

นายจิระ บุญพจนสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ